

Македония, Епиръ и дори почти по цѣлия полуостровъ. Крѣвѣта на финскитѣ българи, която текла предимно въ жититѣ на дворянскитѣ родове въ сж-щинската българска страна между Дунава и Балкана, както се вижда, от-давна се изпарила.

За смѣсването на владѣтелния народъ съ подчинения достатъченъ билъ единъ периодъ отъ 250 години. Владѣтелниятъ народъ, финскитѣ българи, като съединилъ всички славянски племена въ една мощна държава, макаръ и да възприелъ тѣхния езикъ и нрави, но прѣдалъ своето название на подчиненитѣ славянски области.

Покорениятъ народъ, *словѣни*, както тѣ сами се наричали, макаръ и да погълналъ владѣтелния другоезиченъ родъ, но затова се лишилъ отъ своето старо име. И тѣй, всички обитатели на една и сжща държава се означавали съ названието на изчезналия владѣтеленъ народъ — българе, Βούλγαροι¹⁵. Старобългарскиятъ фински езикъ нѣмалъ влияние върху славянския. Кое-то ни само поражавъ въ новобългарското наречие отъ произходъ, както бѣ по-казано, трако-илирийски, то е това, че фински елементи не сжществуватъ въ езика на славянитѣ, които живѣятъ при Хемъ, Родопъ и Шаръ.

По такъвъ начинъ ние срѣщаме въ България етнографското явление, което се повторило въ руската държава около 200 години по-късно. Тукъ една малка дружина варяги дали на разединенитѣ племена твърда политическа уредба и своето национално име, следъ което сама се пославянила. Въ подобно отношение се намирали германскитѣ франки и лангобарди къмъ романцитѣ въ Галия и днешна Ломбардия. И защо да диримъ толкова далечъ аналогии. Най-близкитѣ съседи на българитѣ предали на забрава своето славно нѣкога име Ἑλλήνες и отъ давни времена се наричатъ по името на своитѣ владѣтели — Ῥωμαῖοι, макаръ че римската крѣв не е била примѣсена къмъ староелинската. Но названието на държавата е всѣкога по-силно отъ името на народа.
